

S
Dreiging
en
Duisternis

LEIGH BARDUGO

Blossom
BOOKS

DE GRISHA

SOLDATEN VAN HET TWEEDE LEGER
Meesters van de Elementaire Natuurwetenschap

CORPORALKI
(DE ORDE VAN DE LEVENDE EN DE DODEN)

Hartenwringers
Helers

ETHEREALKI
(DE ORDE VAN DE ELEMENTENMEESTERS)

Stormblazers
Inferni
Getijdekeeders

MATERIAALKI
(DE ORDE VAN DE FABRIKATORS)

Durasti
Alkemi

O OÏT DROOMDEN DE jongen en het meisje over schepen, lang geleden, nog voor ze de Ware Zee hadden gezien. Dat waren sprookjesboten, magische schepen met masten van zoetgeurend cederhout en zeilen vervaardigd van draden van puur goud, gesponnen door maagden. De bemanning bestond uit witte muizen, die liederen zongen en met hun roze staarten het dek schroden.

De Verrhader was geen magisch schip. Het was een Kertsj-koopvaardijchip, met een ruim stampvol gierst en melasse. Het stonk er naar ongewassen lijven en rauwe ui, waarvan de zeelui beweerden dat die scheurbuik voorkwam. De bemanning spuugde en vloekte en vergokte de rumrantsoenen. Het brood dat de jongen en het meisje kregen, zat vol broodkevers, en hun hut was een krap hok dat ze moesten delen met twee andere passagiers en een vat gezouten kabeljauw.

Ze vonden het niet erg. Ze raakten gewend aan de scheepsbel waarop het uur werd geslagen, het krijsen van de meeuwen, het onverstaanbare

gebrabbel in het Kertsj. Het schip was hun koninkrijk en de zee een gigantische slotgracht die hun vijanden op afstand hield.

De jongen voegde zich net zo gemakkelijk naar het leven aan boord als hij zich aan alle andere dingen aanpaste. Hij leerde knopen te leggen en zeilen te repareren, en toen hij van zijn verwondingen hersteld was, werkte hij naast de bemanning in de touwen. Hij schopte zijn schoenen uit en klom op blote voeten onbevreesd het want in. De bemanningsleden verbaasden zich over het gemak waarmee hij dolfijnen, hele scholen rog en felle, gestreepte tijgervissen wist te ontdekken, en hoe hij voelde op welke plek een walvis boven zou komen nog voordat de brede, gebobbelde rug door de golven brak. Ze beweerden dat ze allang rijk zouden zijn als ze maar een fractie van zijn geluk bezaten.

Van het meisje werden ze zenuwachtig.

Toen ze drie dagen op zee waren, vroeg de kapitein haar om zo veel mogelijk benedendeks te blijven. Hij legde de schuld bij het bijgeloof van de bemanning en beweerde dat ze dachten dat een vrouw aan boord voor ongunstige wind zorgde. Dat was waar, maar een lachend, vrolijk meisje, een meisje dat grappen vertelde of af en toe een deuntje op de blikken fluit blies, zou door de matrozen met open armen zijn ontvangen.

Dit meisje stond zwijgend en roerloos bij de reling, met een hand aan de sjaal om haar nek, stokstijf als een withouten boegbeeld. Dit meisje gilte in haar slaap en wekte daarmee de mannen die op de voormars stonden te soezen.

En dus bracht het meisje haar dagen door met dwalen door de donkere buik van het schip. Ze telde vaten melasse, bestudeerde de kaarten van de kapitein. 's Avonds kroop ze weg in de veilige armen van de jongen, terwijl ze samen aan dek stonden en in de enorme zee van sterren de sterrenbeelden probeerden te ontdekken: de Jager, de Geleerde, de

Drie Dwaze Zonen, de heldere spaken van het Spinnewiel, het Zuidelijke Paleis met de zes scheve torenspitsen.

Ze hield hem daar zo lang mogelijk bij zich en vertelde verhalen, stelde hem vragen. Want zodra ze sliep, wist ze, kwamen de dromen. Soms droomde ze over kapotte galeien met zwarte zeilen en een dek dat glibberde van het bloed, over mensen die schreeuwden in de duisternis. Veel erger nog waren de dromen over een bleke prins, die zijn lippen tegen haar hals drukte, zijn handen op de ketting rond haar nek legde en haar kracht in een explosie van fel zonlicht tot leven wekte.

Als ze over hem droomde, werd ze bevend wakker en voelde ze de echo van haar kracht natrillen in haar lijf, de warmte van het licht nagloeien op haar huid.

De jongen hield haar steviger vast, mompelde zachte woordjes om haar in slaap te wiegen. ‘Het is maar een nachtmerrie,’ fluisterde hij. ‘Ooit houden de dromen op.’

Hij begreep het niet. De dromen waren de enige plek waar ze nog veilig haar kracht kon gebruiken, en ze verlangde ernaar.

OP DE DAG DAT De Verrhader land bereikte, stonden de jongen en het meisje samen aan de reling en keken naar de steeds naderbij komende kust van Novyi Zem.

Tussen een woud van verweerde masten en opgerolde zeilen door gleden ze de haven in. Er waren slanke sloepen en kleine jonken afkomstig van de rotsige kusten van Shu Han, bewapende oorlogsschepen en plezierjachten, grote koopvaardijsschepen en Fjerdaanse walvisvaarders. Een uit zijn voegen barstend gevangenenschip dat op weg was naar de Zuidelijke Koloniën, had de roodgepunte wimpel gehesen die aangaf dat er moordenaars aan boord waren. Toen ze erlangs voeren durfde het

meisje te zweren dat ze het gerinkel van de kettingen kon horen.

De Verrhader bereikte zijn ligplaats. De loopplank werd uitgelegd. De havenwerkers en de bemanning schreeuwden begroetingen, legden touwen vast en maakten de vracht klaar.

De jongen en het meisje speurden de kades af en zochten in de mensenmenigte naar een flits Hartenwringers-rood of Elementenmeesterblauw, of het glinsteren van Ravkaanse geweren in de zon.

Het was zover. De jongen legde zijn hand in de hare. Zijn handpalm was ruw en eeltig van alle dagen dat hij in de touwen had gewerkt. Toen hun voeten de planken van de kade raakten, leek de grond onder hen te deinen en te golven.

De zeelui lachten. ‘Vaarwel, *fentomen!*’ riepen ze.

De jongen en het meisje liepen de kade op en zetten hun eerste wankelste stappen in een nieuwe wereld.

Alsjeblieft, bad het meisje zachtjes tot iedere heilige die maar wilde luisteren, laat ons hier veilig zijn. Laat ons hier thuis zijn.

WE WAREN AL twee weken in Cofton, en nog altijd verdwaalde ik om de haverklap. De stad lag een eind landinwaarts, mijlenver van de haven waar we waren aangekomen. Binnenkort zouden we verder trekken, diep de wildernis aan de Zemeense grenzen in. Misschien zouden we ons dan eindelijk veilig voelen.

Ik keek op het plattegrondje dat ik voor mezelf had getekend en zocht mijn weg terug. Mal en ik spraken elke dag na het werk met elkaar af om samen terug te lopen naar ons pension, maar vandaag was ik volkomen gedesoriënteerd geraakt toen ik even van mijn vaste route afweek om avondeten te kopen. De pasteitjes met kalfsvlees en kool die ik in mijn tas had gepropt verspreidden een eigenaardige geur. De verkoper beweerde dat ze een Zemeense delicatessen waren, maar ik had zo mijn twijfels. Niet dat het veel uitmaakte. De laatste tijd smaakte alles wat ik at naar as.

Mal en ik waren naar Cofton gekomen om werk te vinden en zo geld te

verdienen voor onze reis naar het westen. De stad was het centrum van de handel in *jurda* en lag te midden van velden vol met de oranje bloemetjes die de mensen hier in grote hoeveelheden kauwden. In Ravka werd het stimulerende middel als luxe beschouwd, maar aan boord van De Verrhader gebruikten sommige zeelui het om wakker te blijven tijdens lange nachten. Zemeense mannen stopten de gedroogde bloemen graag onder hun lip, en zelfs de vrouwen droegen ze in geborduurde zakjes aan hun pols. Achter elke winkelruit die ik passeerde, stond wel weer een ander merk uitgestald: Straalblad, Schim, Dhoka, de Bolster. Ik zag een prachtig gekleed meisje met uitstaande rokken vooroverbuigen en een straal roestkleurig sap in een van de koperen kwispedoors spugen die naast elke winkeldeur stonden. Ik kokhalsde bijna. Dit was een Zemeens gebruik waaraan ik waarschijnlijk nooit zou wennen.

Met een zucht van opluchting liep ik de hoofdstraat van de stad in. In elk geval wist ik nu weer waar ik was. Cofton voelde nog altijd onwerkelijk voor me. De stad had iets ruws en onafs. De meeste straten waren ongeplaveid en ik had altijd het gevoel dat de huizen met hun platte daken en dunne houten wanden elk moment konden instorten. En toch hadden de huizen allemaal glazen ruiten. De vrouwen waren gekleed in fluweel en kant. De etalages lagen vol snoep, snuisterijen en mooie kleren, in plaats van geweren, messen en tinnen kookpannen. Hier droegen zelfs de bedelaars schoenen. Dit was hoe een land eruitzag dat niet in oorlog verkeerde.

Toen ik langs een slijterij kwam, zag ik vanuit een ooghoek een flits van iets donkerroods. Corporalki. Onmiddellijk deinsde ik achteruit en kroop weg in een schaduwrijke nis tussen twee gebouwen. Mijn hart bonkte en mijn hand reikte al naar het pistool op mijn heup.

Dolk eerst, hield ik mezelf voor terwijl ik het mes uit mijn mouw liet

glijden. Probeer geen aandacht te trekken. Pistool alleen als het moet. Je gave pas als laatste redmiddel.

Niet voor het eerst miste ik de door Fabrikators gemaakte handschoenen die ik in Ravka had moeten achterlaten. Er zaten spiegeltsjes in, waarmee ik een tegenstander tijdens een man-tot-mangevecht gemakkelijk kon verblinden, wat een prettig alternatief vormde voor iemand in tweeën hakken met de klief. Al had ik wanneer ik was opgemerkt door een Corporalki Hartenwinger misschien weinig keus. De Hartenwingers waren de favoriete soldaten van de Duisterling en konden zonder één enkele klap uit te delen mijn hart stilzetten of mijn longen vermorzelen.

Met een zweterige hand op het heft van de dolk wachtte ik even, tot ik eindelijk om het hoekje van de muur durfde te kijken. Ik zag een wagen volgeladen met vaten. De koetsier was gestopt om met een vrouw te praten, wier dochttertje ongeduldig naast haar op en neer danste, zwierend en draaiend in haar donkerrode rok.

Het was maar een meisje. Nergens een Corporalnik te zien. Ik liet me weer tegen de muur zakken en haalde diep adem om rustig te worden.

Het zal niet altijd zo zijn, zei ik tegen mezelf. Hoe langer je vrij bent, hoe makkelijker het wordt.

Op een dag zou ik 's ochtends wakker worden na een nacht zonder nachtmerries, zou ik zonder angst over straat lopen. Tot die tijd hield ik mijn armzalige dolk bij me en verlangde naar het solide gewicht van Grisha-staal in mijn hand.

Ik liep de drukke straat weer op en trok de sjaal om mijn nek wat strakker. Eronder zat Morotzova's halsband, de krachtigste versterker die men ooit had gekend, en bovendien het enige waaraan ik te herkennen viel. Zonder dat ding was ik gewoon de zoveelste smerige, ondervoede Ravkaanse vluchteling.

Ik wist nog niet goed wat ik zou doen als het weer omsloeg. Ik kon toch moeilijk met een sjaal of een jas met hoge kraag blijven rondlopen als het eenmaal zomer was. Hopelijk waren Mal en ik tegen die tijd ver uit de buurt van drukke stadjes en onwelkome vragen. We zouden nog maar met z'n tweetjes zijn, voor het eerst sinds onze vlucht uit Ravka. Bij het idee voelde ik een nerveuze kriebel in mijn lijf.

Tussen de karren en paarden door stak ik de straat over, terwijl ik nog altijd de menigte afspeurde in de verwachting dat ik elk moment een groep Grisha of *opristsjniki* op me af kon zien komen. Of misschien zouden het wel huurlingen uit Shu Han zijn, Fjerdaanse huurmoordenaars, soldaten van de Ravkaanse koning, of misschien zelfs de Duisterling in eigen persoon. Zo veel mensen konden naar ons op jacht zijn. Naar mij op jacht, verbeterde ik. Zonder mij zou Mal nog gewoon een spoorzoeker in het Eerste Leger zijn, in plaats van een deserteur die moest rennen voor zijn leven.

Onwillekeurig schoot me een herinnering te binnen: zwart haar, grijze ogen, het vanwege zijn overwinning enorm triomfantelijke gezicht van de Duisterling, terwijl hij op de Vlakte zijn kracht ontketende. Totdat ik de overwinning van hem afnam.

Het was niet moeilijk om in Novyi Zem aan nieuws te komen, maar goed was het nooit. Er gingen geruchten dat de Duisterling de strijd op de Vlakte op een of andere manier had overleefd en zich nu ergens schuilhield om zijn troepen te verzamelen voor hij een volgende poging zou wagen om zich de Ravkaanse troon toe te eigenen. Hoewel ik niet wilde geloven dat dat mogelijk was, wist ik dat ik hem niet moest onderschatten. De andere berichten waren al even verontrustend: dat de Vlakte de laatste tijd buiten zijn oevers trad en zo vluchtelingen naar het oosten en westen dreef; dat er een cultus was ontstaan rond een heilige

die de zon kon oproepen. Ik wilde er niet over nadenken. Mal en ik hadden nu een nieuw leven. We hadden Ravka achter ons gelaten.

Ik versnelde mijn pas en bereikte al snel het plein waar Mal en ik elke avond afspraken. Ik zag hem tegen de rand van een fontein leunen, waar hij stond te praten met een Zemeense vriend die hij kende van zijn werk in het pakhuis. Ik was zijn naam vergeten... Jep, misschien? Jef?

De fontein werd van water voorzien door vier enorme kranen en was eerder nuttig dan decoratief: meisjes en huisbedienden kwamen naar het grote bassin om kleren te wassen. Toch had geen van de wasvrouwen veel aandacht voor het wasgoed. Allemaal stonden ze Mal aan te gapen. Het was ook lastig om dat niet te doen. Zijn militaire kapsel was uitgegroeid en in zijn nek begon zijn haar weer te krullen. Door de waterlevel van de fontein was zijn shirt nat geworden, zodat de stof aan zijn door de lange dagen op zee gebruikte huid plakte. Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en lachte om iets wat zijn vriend zei, zich kennelijk totaal niet bewust van de steelse glimlachjes die hem werden toegeworpen.

Hij is er waarschijnlijk zo aan gewend dat hij het niet eens meer opmerkt, dacht ik geïrriteerd.

Zodra hij me zag, verscheen er een brede grijns op zijn gezicht en hij zwaaide naar me. De wasvrouwen draaiden zich om en wisselden toen ongelovige blikken met elkaar. Ik wist wat ze zagen: een mager meisje met touwachtig, dofbruin haar en een vaalbleke huid, haar vingers vol oranje vlekken door het inpakken van jurda. Ik was al nooit bijzonder geweest om te zien, en dat ik nu al weken mijn gave niet gebruikte, eiste zijn tol. Ik at en sliep slecht, en de nachtmerries hielpen ook niet erg. De blikken van de vrouwen zeiden allemaal hetzelfde: wat deed een jongen als Mal met een meisje als ik?

Ik rechtte mijn rug en probeerde ze te negeren toen Mal zijn arm om

me heen sloeg en me naar zich toe trok. ‘Waar bleef je?’ vroeg hij. ‘Ik begon me al zorgen te maken.’

‘Ik werd opgewacht door een troep woeste beren,’ mompelde ik tegen zijn schouder.

‘Was je alweer verdwaald?’

‘Ik snap niet waar je dat idee vandaan haalt.’

‘Je kent Jes nog wel, hè?’ Hij knikte naar zijn vriend.

‘Hoe gaat jou?’ vroeg Jes in gebroken Ravkaans terwijl hij een hand naar me uitstak. Hij keek er heel serieus bij.

‘Heel goed, dank je,’ antwoordde ik in het Zemeens.

Hij beantwoordde mijn glimlach niet, maar klopte vriendelijk op mijn hand. Jes was beslist een rare.

We kletsten nog een tijdje, maar ik wist dat Mal kon zien dat ik ongedurig werd. Ik hield er niet van om al te lang zomaar buiten te staan. We zeiden gedag en voordat Jes vertrok, wierp hij mij nog een ernstige blik toe, terwijl hij zich naar Mal boog om iets in zijn oor te fluisteren.

‘Wat zei hij?’ vroeg ik toen we hem nakeken terwijl hij over het plein wegwandelde.

‘Hm? O, niets. Wist je dat er stuifmeel in je wenkbrauwen zit?’ Mal stak een hand uit om het voorzichtig weg te vegen.

‘Misschien zat het daar wel expres.’

‘Mijn fout.’

Toen we bij de fontein wegliepen, boog een van de wasvrouwen zich naar voren, waarbij haar voorgevel bijna uit haar jurk viel. ‘Als je die zak botten ooit zat wordt,’ riep ze naar Mal, ‘heb ik nog wel iets om je mee te verleiden.’

Ik verstijfde.

Mal keek over zijn schouder. Langzaam nam hij haar van top tot teen

op. ‘Nee,’ zei hij toen botweg. ‘Dat heb je niet.’

Het gezicht van het meisje werd lelijk rood terwijl de anderen joel- den en schaterden en haar natspatten. Ik probeerde hooghartig te kijken, met mijn wenkbrauwen opgetrokken, maar het was lastig om de dwaze grijs die aan mijn mondhoeken trok te onderdrukken.

‘Bedankt,’ mompelde ik terwijl we het plein overstaken op weg naar ons pension.

‘Waarvoor?’

Ik zuchtte. ‘Dat je zojuist mijn eer hebt gered, slome duikelaar.’

Hij trok me in de schaduw van een luifel. Even raakte ik in paniek omdat ik dacht dat hij onraad had bespeurd, maar toen sloeg hij zijn armen om me heen en drukte zijn lippen op de mijne.

Toen hij zich eindelijk van me losmaakte, gloeiden mijn wangen en knikten mijn knieën.

‘Even voor de duidelijkheid,’ zei hij, ‘jouw eer redden interesseert me dus geen moer.’

‘Begrepen,’ wist ik uit te brengen. Ik hoopte maar dat ik niet al te zeer buiten adem klonk.

‘Trouwens,’ ging hij verder, ‘ik moet elk minuutje stelen dat ik kan, voor we straks weer in het Hol zitten.’

Het Hol was Mals naam voor ons pension. Het was er vol en smerig, en we hadden er geen enkele privacy, maar het was goedkoop.

Hij grijsde, brutaal als altijd, en trok me mee terug de mensenstroom op straat in. Ondanks mijn grote vermoeidheid was mijn tred duidelijk lichter. Ik was nog altijd niet gewend aan het idee dat we samen waren. Opnieuw voelde ik een nerveuze kriebel door mijn lijf gaan. In de wil- dernis zouden er geen nieuwsgierige pensiongasten en ongewenste on- derbrekingen zijn. Mijn hartslag versnelde even, al kon ik niet zeggen of

dat van de zenuwen kwam of van opwinding.

‘Hé, maar wat zei Jes nou?’ vroeg ik nog eens toen mijn hoofd weer wat helderder voelde.

‘Hij zei dat ik goed voor je moest zorgen.’

‘Was dat alles?’

Mal schraapte zijn keel. ‘En... hij zei dat hij tot de god van het werk zou bidden om je aandoening te genezen.’

‘Mijn wat?’

‘Ik heb hem, eh... verteld dat je een kropgezwel hebt.’

Ik struikelde. ‘Wát zeg je?’

‘Nou ja, ik moest uitleggen waarom je de hele tijd die sjaal vasthoudt.’

Ik liet mijn hand zakken. Alweer had ik het gedaan, en ik had het niet eens in de gaten. ‘Dus zei je maar tegen hem dat ik een gezwel heb?’ fluisterde ik ongelovig.

‘Ik moest iets zeggen. En het maakt je tot een tragische figuur. Mooi meisje, enorm gezwel – je snapt het wel.’

Ik stompte hem hard tegen zijn arm.

‘Au! Hé, in sommige landen vinden ze een kropgezwel juist heel modieus.’

‘En vinden ze eunuchen ook leuk? Want dat kan ik best even regelen.’

‘Wat bloeddorstig!’

‘Door mijn kropgezwel word ik soms prikkelbaar.’

Mal lachte, maar ik zag dat hij zijn hand voortdurend op zijn pistool liet liggen. Het Hol lag in een van de minder aangename buurten van Cofton en we hadden heel wat geld bij ons: al het loon dat we hadden opgespaard om ons nieuwe leven te kunnen beginnen. Nog maar een paar dagen en dan hadden we genoeg om Cofton achter ons te laten – het la-waai, het overal hangende stuifmeel, de voortdurende angst. We zouden

veilig zijn op een plek waar het niemand iets kon schelen wat er met Ravka gebeurde, waar Grisha zeldzaam waren en niemand ooit van een Lichtheerser had gehoord.

En waar niemand mij kon gebruiken. Bij die gedachte zakte mijn humeur meteen in, maar hij plaagde me de laatste tijd steeds vaker. Wat hadden ze in dit vreemde land aan mij? Mal kon jagen, spoorzoeken, een geweer hanteren. Het enige waar ik ooit goed in was geweest, was een Grisha zijn. Ik miste het om licht op te roepen, en elke dag dat ik mijn gave niet gebruikte, werd ik zwakker en ziekelijker. Alleen al van naast Mal lopen raakte ik buiten adem en ik zuchtte zelfs onder het gewicht van mijn tas. Ik was zo fragiel en onhandig dat ik maar net mijn baantje als inpakker van jurda in een van de schuren op het land wist te behouden. Het leverde nauwelijks iets op, maar ik stond erop om te werken, om mee te helpen. Het voelde precies zoals toen we klein waren: de handige Mal en de waardeloze Alina.

Die gedachte duwde ik meteen weg. Ik was dan misschien niet meer de Lichtheerser, maar ik was ook niet langer het sneue, kleine meisje. Ik zou heus wel een manier vinden om me nuttig te maken.

Bij de aanblik van ons pension klaarde mijn humeur niet erg op. Het was een huis met één verdieping dat schreeuwde om een lik verf. Op het bord dat voor het raam stond, werd in vijf verschillende talen reclame gemaakt voor warme baden en vlooienvrije bedden. Aangezien ik zowel bad als bed intussen had uitgeprobeerd, wist ik dat het bordje loog, in welke taal je het ook vertaalde. Toch voelde het nog niet zo beroerd, zolang ik Mal maar bij me had.

We klommen de treetjes naar de doorgezakte veranda op en liepen de taveerne in, die het grootste deel van de benedenverdieping besloeg. Het was er koel en stil na de stoffige drukte op straat. Op dit tijdstip zaten er

aan de gebutste tafeltjes meestal wel wat werkluï hun dagloon op te zuipen, maar vandaag was het leeg, op de nors uitzierende pensionbaas achter de toog na.

Hij was een immigrant uit Kertsj en ik had inmiddels de indruk dat hij niet erg op Ravkanen gesteld was. Of misschien dacht hij wel gewoon dat we dieven waren. Twee weken geleden hadden we hier op de stoep gestaan, slonzig en vies en zonder bagage of geld om ons verblijf te betalen, behalve één gouden haarspeld, waarvan hij vast dacht dat we hem hadden gestolen. Toch weerhield dat hem er niet van om de speld van de toog te grissen, in ruil voor een smal bed in een kamer die we met zes andere pensiongasten deelden.

Toen we naar hem toe liepen, legde hij zonder dat we erom hoefden te vragen met een klap de sleutel op de toog en schoof hem naar ons toe. Aan de sleutel zat een bewerkt kippenbotje vastgebonden. Nog zo'n charmant detail.

In het kromme Kertsj dat hij aan boord van De Verrhader had opgepikt, vroeg Mal om een kan warm water om ons te wassen.

'Extra,' gromde de pensionbaas. Hij was een forsgebouwde man met dunner wordend haar en de oranje gevlekte tanden die je kreeg van jurda kauwen. Hij zweette, zag ik. Hoewel het geen bijzonder warme dag was, stonden er zweetdruppeltjes op zijn bovenlip.

Terwijl we naar de trap aan de andere kant van de verlaten taveerne liepen, keek ik over mijn schouder. Hij stond nog altijd naar ons te kijken, zijn armen over elkaar geslagen en zijn kraalogen iets toegeknepen. Zijn gezichtsuitdrukking had iets wat me de kriebels gaf.

Voor de trap bleef ik even staan. 'Die vent mag ons echt niet.'

Mal was al op weg naar boven. 'Nee, maar ons geld mag hij maar al te graag. En over een paar dagen zijn we hier toch weg.'

Ik schudde de nervositeit van me af. De hele dag al was ik vreselijk schrikachtig. ‘Mooi,’ bromde ik terwijl ik achter Mal aan liep. ‘Maar om te zorgen dat ik voorbereid ben – hoe zeg je “Je bent een klootzak” in het Kertsj?’

‘Jer ven azel.’

‘Echt?’

Mal lachte. ‘Het eerste wat zeelui je leren, is vloeken.’

De eerste verdieping van het pension was er heel wat beroerder aan toe dan de kroeg beneden. Het kleed was verschoten en afgetrapt, en op de schemerige gang stonk het naar kool en tabak. De deuren naar de kamers waren allemaal dicht en toen we erlangs liepen, klonk uit geen enkele kamer geluid. De stilte was griezelig. Misschien was iedereen een dagje op stap.

Het enige licht kwam binnen door één enkel smerig raampje aan het einde van de gang. Terwijl Mal met de sleutel rommelde, keek ik door het vieze glas naar de karren en wagens die beneden langsratelden. Aan de andere kant van de straat stond een man vanonder een balkon naar boven te turen, naar het pension. Hij trok aan zijn kraag en zijn mouwen, alsof zijn kleren nieuw waren en niet goed pasten. Zijn ogen vonden de mijne achter het raam en schoten snel weer weg.

Plotseling voelde ik een steek van angst. ‘Mal,’ fluisterde ik. Ik stak mijn hand naar hem uit.

Het was al te laat. De deur vloog open.

‘Nee!’ schreeuwde ik. Ik stak mijn handen omhoog en licht stroomde in een verblindende waterval door de gang.

Toen grepen ruwe handen me beet en draaiden mijn armen op mijn rug. Trappend en kronkelend werd ik de kamer in gesleept.

‘Rustig maar,’ zei een koel klinkende stem van ergens uit een hoek. ‘Ik

zou het vervelend vinden als ik je vriend al zo snel moest neersteken.'

De tijd leek te vertragen. Ik zag de sjofele kamer met het lage plafond, de gebarsten waskom op de gebutste tafel, de stofdeeltjes die in een smalle straal zonlicht dansten en het glanzende mes dat tegen Mals keel gedrukt werd. De man die hem vasthield, had een bekende grijns. Ivan. Er waren ook anderen. Mannen en vrouwen. Allemaal droegen ze de gedetailleerde jassen en kniebroeken die Zemeense handelaars en werklui droegen, maar ik herkende een aantal gezichten uit mijn tijd bij het Tweede Leger. Het waren Grisha.

Achter hen, verscholen in de schaduw, zat languit in een gammele stoel, alsof het een troon was, de Duisterling.

Even was alles in de kamer stil en roerloos. Ik hoorde Mals ademhaling, het geschuifel van voeten. Beneden op straat hoorde ik een man een groet naar iemand roepen. Ik leek maar niet te kunnen stoppen met staren naar de handen van de Duisterling; zijn lange witte vingers rustten nonchalant op de arMLEUNINGEN van de stoel. Ik betrapte mezelf op de dwaze gedachte dat ik hem nooit eerder in gewone kleren had gezien.

Toen kwam de realiteit met een klap bij me binnen. Zou het zo eindigen? Zonder gevecht? Zonder dat er ook maar één schot viel of iemand zijn stem verhief? Een snik van pure woede scheurde zich los uit mijn borst.

'Pak haar pistool en fouilleer haar op andere wapens,' zei de Duisterling zacht.

Ik voelde het vertrouwde gewicht van mijn vuurwapen van mijn heup verdwijnen, de dolk die uit de aan mijn pols bevestigde schede werd getrokken.

'Ik zeg zo meteen tegen ze dat ze je moeten loslaten,' zei hij toen ze klaar waren, 'maar weet dat als je ook maar één vinger verroert, Ivan de

spoorzoeker zal doden. Laat zien dat je me begrijpt.’

Ik knikte stijfjes, één keer.

Hij stak een vinger omhoog en de mannen die me vasthielden, lieten me los. Ik strompelde naar voren en bleef toen als verstijfd midden in de kamer staan, mijn handen gebald tot vuisten.

Ik zou de Duisterling met mijn gave in tweeën kunnen klieven. Ik zou dit hele heiligenverlaten huis doormidden kunnen hakken. Alleen zou Ivan dan allang Mals keel hebben opengesneden.

‘Hoe heb je ons gevonden?’ vroeg ik schor.

‘Jullie lieten een nogal kostbaar spoor achter.’ Loom gooide hij iets op tafel.

Het landde met een ‘pling’ naast de waskom. Ik herkende een van de gouden haarspelden waarmee Dzjenya weken geleden mijn haar had opgestoken. We hadden ze gebruikt om te betalen voor onze overtocht over de Ware Zee, de wagen naar Cofton, het niet helemaal vlooienvrije bed.

De Duisterling stond op, en meteen ging er een vreemde siddering door de kamer. Het was alsof iedere Grisha naar adem had gehapt en die nu afwachtend inhield. Ik voelde de angst die ze uitstraalden, en dat zette me direct op scherp. De ondergeschikten van de Duisterling hadden hem altijd met ontzag en respect behandeld, maar dit was nieuw. Zelfs Ivan leek zich niet helemaal goed te voelen.

De Duisterling stapte het licht in en ik zag een netwerk van vage littekens over zijn gezicht lopen. Ze waren genezen door een Corporalnik, maar nog wel zichtbaar. De volcra hadden dus hun sporen nagelaten. Mooi, dacht ik met kinderachtig genoeg. Het was een schrale troost, maar in elk geval was hij niet meer zo perfect als vroeger.

Hij bleef staan en nam me onderzoekend op. ‘Hoe bevalt het leven als onderduiker je, Alina? Je ziet er niet goed uit.’

‘Jij ook niet,’ kaatste ik terug. Het waren niet alleen de littekens. Hij droeg zijn vermoeidheid als een elegante mantel, maar die bleef zichtbaar. Onder zijn ogen zaten vage schaduwen, en de holtes onder zijn scherpe jukbeenderen leken dieper te zijn.

‘Een geringe prijs.’ Zijn lippen vormden een halve glimlach.

Een kilte kroop omhoog langs mijn ruggengraat. Waarvoor?

Hij stak een hand uit en het kostte me de grootste moeite om niet achteruit te deinzen. Maar het enige wat hij deed, was een uiteinde van mijn sjaal vastpakken. Hij trok er voorzichtig aan en de ruwe wol kwam los, gleed langs mijn nek en fladderde op de vloer. ‘Je doet weer net alsof je minder bent dan je in werkelijkheid bent, zie ik. Die veinzerij past niet bij je.’

Een ongemakkelijk gevoel beving me. Had ik een paar minuten geleden niet nog iets vergelijkbaars gedacht? ‘Bedankt voor je bezorgdheid,’ mompelde ik.

Hij liet zijn vingers langs de halsband glijden. ‘Hij is net zo goed van mij als van jou, Alina.’

Ik sloeg zijn hand weg. Van de plek waar de Grisha stonden, klonk een angstig geritsel. ‘Dan had je hem niet om mijn hals moeten hangen,’ snauwde ik. ‘Wat wil je?’

Natuurlijk wist ik dat al. Hij wilde alles: Ravka, de wereld, de macht van de Vlakte. Zijn antwoord deed er niet toe. Ik moest hem alleen aan de praat houden. Steeds al had ik geweten dat dit moment kon aanbreeken, en ik had me erop voorbereid. Ik liet me niet nog eens door hem gevangennemen. Kort keek ik naar Mal, in de hoop dat hij begreep wat ik van plan was.

‘Ik wilde je bedanken,’ zei de Duisterling.

Dat had ik niet verwacht. ‘Me bedanken?’

‘Voor het geschenk dat je me hebt gegeven.’

Mijn ogen schoten naar de littekens op zijn bleke gezicht.

‘Nee,’ zei hij met een flauwe glimlach, ‘niet die. Al vormen ze een mooi geheugensteuntje.’

‘Waarvoor?’ vroeg ik, ondanks mezelf nieuwsgierig.

Zijn blik was als grijs graniet. ‘Dat alle mannen tot dwazen kunnen worden gemaakt. Nee, Alina, het geschenk dat je mij hebt gegeven is veel groter.’ Hij wendde zich van me af.

Snel keek ik weer even naar Mal.

‘Anders dan jij,’ sprak de Duisterling, ‘begrijp ik wat dankbaarheid is, en ik wil die graag uitspreken.’ Hij hief zijn handen. Duisternis tuimelde door de kamer.

‘Nu!’ schreeuwde ik.

Mal stootte met zijn elleboog in Ivans zij. Op hetzelfde moment bracht ik mijn handen omhoog. Het licht stroomde eruit en verblindde de mannen om ons heen. Ik richtte mijn kracht en vormde die om tot een zeis van puur licht. Ik had slechts één doel. Ik was niet van plan om de Duisterling overeind te laten staan. Terwijl ik de kolkende duisternis in tuurde, probeerde ik mijn doelwit te vinden. Er klopte iets niet.

Al talloze keren eerder had ik de Duisterling zijn kracht zien gebruiken. Dit was anders. De schaduwen wervelden en flitsten om mijn lichtkring heen, steeds sneller, een sidderende wolk die klikte en gonsde als een zwerm hongerige insecten. Ik duwde ertegen met mijn kracht, maar de schaduwen wrongen en kronkelden steeds dichterbij.

Mal stond naast me. Op een of andere manier had hij Ivans mes weten te bemachtigen.

‘Blijf vlak bij me,’ zei ik. Het leek me beter om mijn kans te grijpen en een gat in de vloer te maken dan hier te blijven staan en niets te doen.

Ik concentreerde me en voelde de kracht van de klief door mijn hele lijf gonzen. Ik hief mijn arm... en iets kwam de duisternis uit stappen.

Het is een truc, dacht ik toen het ding naar ons toe kwam. Het moet een of andere illusie zijn.

Het was een wezen gewrocht uit schaduwen, met een blanco gezicht, zonder gelaatstrekken. Het lichaam leek te trillen en te vervagen en dan opnieuw vorm te krijgen: armen, benen, lange handen die eindigden in iets wat vaag op klauwen leken, een brede rug met daarop vleugels die kolkten en veranderden terwijl ze zich tot zwarte vlekken ontvouwden. Het leek wel wat op een volcra, maar had een menselijker gedaante. En het was niet bang voor het licht. Het was niet bang voor mij.

Het is een truc, bleef mijn paniekerige geest roepen. Dit is onmogelijk.

Het was een schending van alles wat ik wist over de macht van de Grisha. We konden geen materie maken. We konden geen leven creëren. Toch kwam dit schepsel op ons af, en de Grisha van de Duisterling drukten zich in maar al te werkelijke doodsangst tegen de wanden. Dit was waar ze zo bang voor waren.

Ik onderdrukte mijn angst en richtte opnieuw mijn kracht. Ik zwaaide mijn arm omhoog en bracht hem toen in een glanzende, meedogenloze boog omlaag. Het licht sneed door het wezen heen. Even dacht ik dat het gewoon bleef komen. Toen wankelde het, opgloeiend als een wolk die door de bliksem is geraakt, en spatte uiteen tot er niets van over was. Heel even had ik tijd om iets van opluchting te voelen, maar toen hief de Duisterling zijn hand en er verscheen een volgend monster, gevolgd door nog een, en nog een.

‘Dit is het geschenk dat je me hebt gegeven,’ zei de Duisterling. ‘Het geschenk dat ik op de Vlake heb verdiend.’ Zijn gezicht straalde van macht en een afschuwelijke vreugde.

Toch zag ik ook inspanning. Wat hij ook deed, het putte hem uit.

Mal en ik schuifelden achteruit naar de deur terwijl de wezens steeds dichterbij kwamen. Plotseling schoot een ervan met verbazingwekkende snelheid naar voren. Mal haalde uit met zijn mes. Het ding bleef staan, wankelde even, maar greep hem toen vast en gooide hem als een pop opzij. Dit was geen illusie.

‘Mal!’ schreeuwde ik. Ik haalde uit met de klief en het wezen verbrandde tot er niets van over was, maar binnen enkele seconden vloog het volgende monster op me af. Het greep me beet, en afkeer schoot als een huivering door mijn lijf. Het was alsof duizend krioelende insecten over mijn armen uitzwermden.

Het tilde me op, en toen zag ik hoe verkeerd ik het had gehad. Het had wel een mond: een gapend, verwrongen gat dat steeds wijder openging, zodat rijen en rijen tanden zichtbaar werden. Ik voelde ze allemaal toen het ding diep in mijn schouder beet.

De pijn was niet te vergelijken met alles wat ik ooit had gevoeld. Het galmde door me heen, vermenigvuldigde zich, spleet me open, schraapte langs het bot. Uit de verte hoorde ik Mal mijn naam roepen. Ik hoorde mezelf schreeuwen.

Het wezen liet me los. Ik viel in een slap hoopje op de vloer. Liggend op mijn rug voelde ik de pijn in eindeloze golven door me heen dreunen. Ik zag het plafond met de waterkringen, het schaduwwezen dat hoog boven me zweefde, het bleke gezicht van Mal, die naast me neerknielde. Ik zag dat zijn lippen mijn naam vormden, maar hoorde hem niet. Ik gleed al weg.

Het laatste wat ik hoorde, was de stem van de Duisterling, zo duidelijk alsof hij vlak naast me lag, met zijn lippen tegen mijn oor gedrukt, terwijl hij zachtjes iets fluisterde wat alleen ik kon horen: ‘Dank je.’